

Một lần, hai mẹ con Mai Thúc Loan vào thung⁽¹⁾ sâu kiếm củi. Người mẹ già yếu nên chỉ ngồi một chỗ gom củi bó thành bó, cậu thì vào sâu trong thung chặt củi đem ra. Đang chặt, bỗng cậu nghe thấy tiếng hổ gầm rú và tiếng kêu thất thanh của mẹ. Cậu vội vã lao ra nhưng không kịp. Trước mắt cậu là người mẹ già yếu nằm gục bên vũng máu, bên cạnh là một con hổ đang gầm gừ, cắn xé.

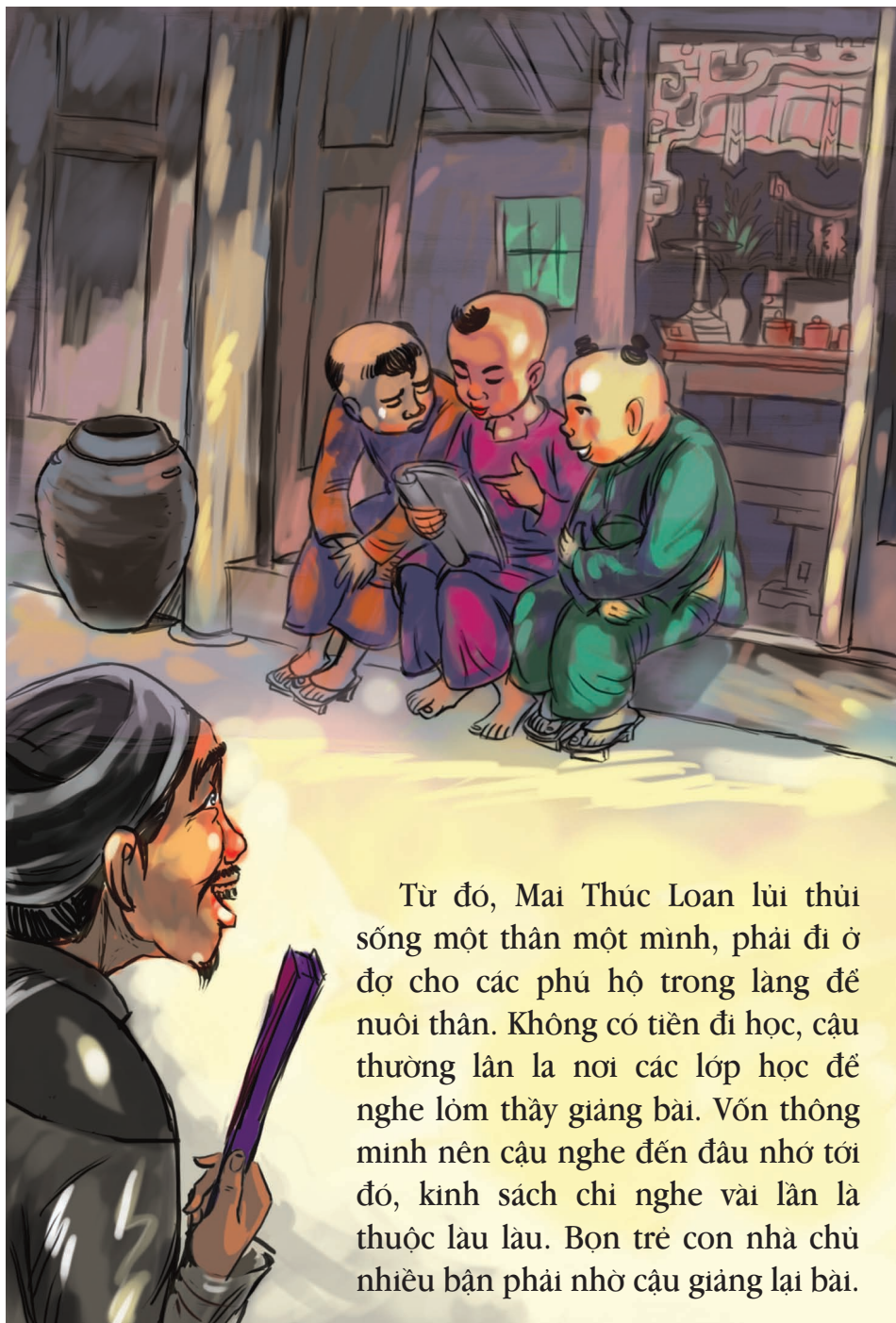
(1) Thung lũng.

Sẵn con dao rừng trong tay, Mai Thúc Loan lao thẳng tới chỗ con hổ chém tới tấp. Con hổ dữ quằn quại, rú lên rồi giãy chết sau chín nhát dao chí mạng.

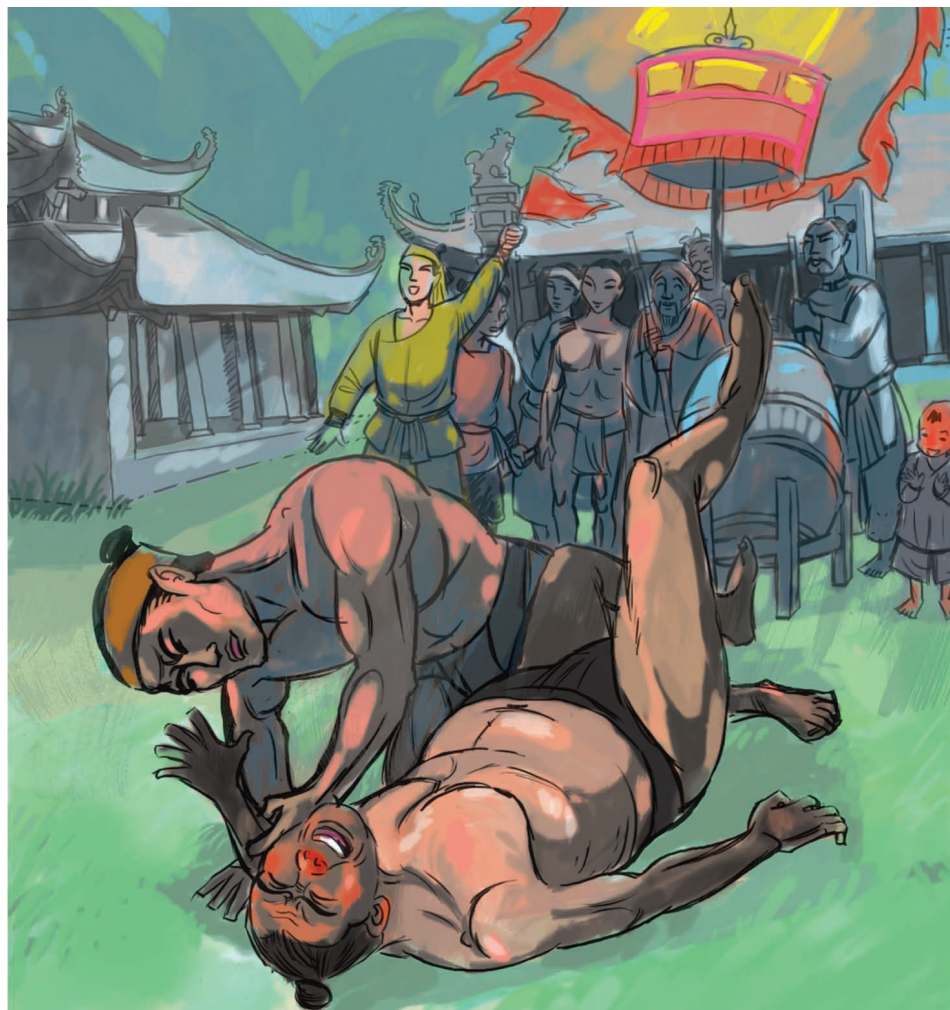

Mai Thúc Loan gạt nước mắt, chôn mẹ ngay trong thung, rồi vác xác con hổ về làng. Dân làng thương xót cậu bé mồ côi nghèo khổ, xúm lại giúp cậu lập bàn thờ làm cùng mẹ.

Từ đó, Mai Thúc Loan lười thúi sống một thân một mình, phải đi ở đợ cho các phú hộ trong làng để nuôi thân. Không có tiền đi học, cậu thường lán la nơi các lớp học để nghe lỏm thầy giảng bài. Vốn thông minh nên cậu nghe đến đâu nhớ tới đó, kinh sách chỉ nghe vài lần là thuộc lầu lầu. Bọn trẻ con nhà chủ nhiều bận phải nhờ cậu giảng lại bài.

Cậu bé mồ côi ngày nào nay đã trưởng thành và rất ham mê nghề võ. Mai Thúc Loan rất năng đến tập ở các lò vật trong làng. Hội vật của chiềng làng, chàng trai họ Mai thường ăn giải cạn⁽¹⁾. Cùng các đồ của lò vật Nam Đàn, Mai Thúc Loan đi khắp vùng Hoan - Ái kết giao với các anh hùng, hào kiệt như Phòng Hậu, Mao Hoàn, Hoắc Đan, Tiết Anh...

(1) Đồ vật thắng vì không có ai dám ra thi đấu.